

ת"פ 61235/05/13 - מדינת ישראל נגד בן מיאלניק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 61235-05-13 מדינת ישראל נ' מיאלניק(אחר/נוסף)
תיק חיצוני: 612-52439-06010_0

בפני	כב' השופטת דנה כהן-לקח
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	בן מיאלניק

החלטה

1. עיינתי בבקשתה הנוכחית של המאשימה להארכת תנאים לפי סעיף 48 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). הבקשה הוגשה בעקבות החלטתי מיום 17.6.2014 (להלן: ההחלטה הקודמת), בה מובא הרקע לדיון להלן.
2. אם הבנתי נכון את גישת המאשימה, היא אינה חולקת על כך שמלכתחילה בקשתה להארכת התנאים המגבילים כפי שנרשמה בפרוטוקול הדיון מיום 14.5.2014, הועלתה מכוח סעיף 87(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1987 (להלן: חוק העונשין). סעיף 87(ג) הנ"ל קובע כי: "בית המשפט הדוחה ביצועו של עונש לפי סעיף זה רשאי להתנות את הדחייה במתן ערובה ובתנאים אחרים שימצא לנכון..." (ההדגשה אינה במקור - ד.כ.ל). בהתייחס לכך, כבר נקבע בבש"פ 7933/09 ביטון נ' מדינת ישראל (14.12.2009) מפי כב' השופט דנציגר כי: "כאשר הערכאה הדיונית מורה על עיכוב ביצוע העונש ומתלה באופן מפורש את עיכוב הביצוע בעמידתו של הנאשם בתנאים מגבילים והפקדת ערבויות הרי שאין כל קושי בכך, שכן סעיף 87(ג) לחוק העונשין מסמיך את בית המשפט לעשות כן" (ההדגשה אינה במקור - ד.כ.ל). יוער כי באותה פרשה, עיכוב ביצוע עונשו של הנאשם הותנה בתנאים מגבילים שכללו גם מעצר-בית. כב' השופט דנציגר אישר את הסמכות להורות כן, וזאת מכוח סעיף 87(ג) הנ"ל לחוק העונשין.
3. דומה שלא יכול להיות חולק כי במקרה דנן, מאחר שעיכוב ביצוע עונשו של הנאשם לא הותנה בתנאים כלשהם (והרקע לכך הוסבר בהחלטתי הקודמת), כי אז התנאים המגבילים בהם שהה הנאשם עד מתן גזר-דינו פקעו (ראו: סעיף 21(ג) לחוק המעצרים; וכן: דברי כב' השופט דנציגר בבש"פ 7933/09 ביטון הנ"ל, פסקאות 12-14). מותב זה אינו מוסמך לשנות מהחלטתו הנ"ל, אשר במסגרתה עיכוב ביצוע העונש לא הותנה בתנאים. לצורך שינוי אותה החלטה, יש צורך בנקיטת הליך ערעורי.

3. ככל שהבנתי מגעת, מגישה כעת המאשימה בקשה חדשה, שאינה מסתמכת על סעיף 87(ג) לחוק העונשין,

אלא מבקשת לשאוב כוחה מסעיף 48 לחוק המעצרים. נקודת המוצא לבקשה הנוכחית היא כי התנאים המגבילים בהם היה נתון הנאשם עד מתן גזר-הדין אמנם פקעו, אולם המאשימה עותרת כעת לכך שאפעל מכוח סעיף 48 לחוק המעצרים, ואורה על שחרור הנאשם בתנאים מגבילים מחדש, שהינם זהים לאלה בהם היה נתון הנאשם טרם מתן גזר-דינו.

4. ככל שהבנתי נכון את גישתה המשפטית של המאשימה, אומר כך: סעיף 48 לחוק המעצרים אכן קובע כי: "שחרור בערובה הוא על תנאי שהמשוחרר יתייצב לחקירה, לדיון במשפטו או בערעור, או לנשיאת עונשו, בכל מועד שיידרש, וכן שיימנע מלשבש הליכי משפט; בית המשפט רשאי להוסיף תנאים, לפרק זמן שיקבע, ככל שימצא לנכון..." (ההדגשה אינה במקור - ד.כ.ל). בהתאם ללשונו של סעיף 48 הנ"ל, המאשימה אכן רשאית לעתור לתנאים שתכליתם לוודא שהנאשם יתייצב לדיון בערעור או לנשיאת העונש (כגון: ערובות כספיות). יוער כי סמכות זו מסורה לבית-משפט זה גם מכוח סעיף 44(ב) לחוק המעצרים. ואולם, נראה כי המאשימה אינה מסתפקת בכך, וכוונתה לעתור גם למעצר-בית בהיקף בו היה נתון הנאשם טרם מתן גזר-דינו. בהקשר זה, יוזכר כי תנאי שחרור שמהותם הגבלת חירות בדרך של מעצר-בית לפי סעיף 48 לחוק המעצרים, משמעותם חלופה למעצר-ממש. לפיכך, על המאשימה להצביע תחילה על מקור סמכות להורות על מעצר בשלב הדינוי בו אנו מצויים. מכוח אותו מקור סמכות, תוכל המאשימה לעתור לחלופה בדמות מעצר-בית לפי סעיף 48 לחוק המעצרים (השוו: דברי כב' השופט מצא בבש"פ 63/98 בנג'ו נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 160 (1998); וכן: דברי כב' השופט חשין בבש"פ 1760/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 1, פסקה 13 (2001)).

ודוק, ההחלטה אליה הפנתה המאשימה בבקשתה (בש"פ 4598/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (27.6.2010) מפי כב' השופט הנדל), אינה מסייעת לה בהקשר זה. באותו מקרה, דובר על הארכת תנאים מגבילים לנאשם, שהמדינה היא זו שערערה על קולת עונשו. בסיטואציה כזו, בה המדינה היא זו המערערת על קולת העונש, חל ההסדר הקבוע בשני סעיפיו-הקטנים של סעיף 22 לחוק המעצרים שכותרתו: "מעצר עד הערעור". פשיטא כי במצב כזה, מוסמך בית-המשפט לקבוע תחת מעצר-ממש, חלופה של מעצר-בית מכוח סעיף 48 לחוק המעצרים. דא עקא, במקרה דנן ההגנה היא זו המערערת על חומרת העונש. לפיכך, סעיף 22 לחוק המעצרים אינו חל.

5. בהתחשב בכל האמור עד כה, הרי ככל שהמאשימה עומדת על בקשתה הנוכחית, היא מתבקשת לפרט מהו לשיטתה מקור הסמכות להורות על מעצר בשלב הדינוי בו אנו מצויים. לאחר מכן, אוכל להמשיך את הטיפול בבקשת המאשימה להורות על חלופת מעצר לפי סעיף 48 לחוק המעצרים (והכל, בשים לב לכך שמותב זה מיצה את הפעלת סמכותו לפי סעיף 87(ג) לחוק העונשין).

המזכירות תמציא במייד החלטה זו לב"כ הצדדים - ענף תביעות ירושלים ועו"ד קמר.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ד, 18 יוני 2014, בהעדר הצדדים.